

Sygn. akt **III AUa 1333/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

SSA Marta Sawińska

Protokolant: insp.ds.biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015 r. w Poznaniu

sprawy **M. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W..**

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji M. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 30 maja 2014 r. sygn. akt VIII U 4859/13

oddala apelację.

SSA Marta Sawińska	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
--------------------	-----------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 27 września 2013 roku, znak (...) odmówił M. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie przepisu art. 11 ustawy z 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych w zw. z art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

M. K., złożył odwołanie od decyzji wnosząc o jej zmianę i przyznanie świadczenia przedemerytalnego.

W uzasadnieniu, odwołujący wskazał, że w stosunku do wyroku w sprawie o sygn. akt VIII U 278/13 pojawiła się nowa okoliczność - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2013 roku w sprawie III UZP/2/13, zgodnie z którym fakt, że odwołujący nie zarejestrował się od razu w Powiatowym Urzędzie Pracy i przepracował przed rejestracją dwa miesiące, nie może mieć wpływu na odmowę przyznania świadczenia. W konsekwencji odwołujący spełnił wszystkie warunki przyznania świadczenia.

Sąd Okręgowy Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z 30 maja 2014 roku w sprawie VIII U. 4859/13 oddalił odwołanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący M. K. (ur. (...)), do 31 grudnia 2011 roku był zatrudniony w Jednostce (...) w L. nr (...). Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę, z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Na dzień rozwiązania stosunku pracy udowodnił 40 lat, 4 miesiące i 20 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

4 stycznia 2012 roku odwołujący zawarł z Jednostką (...) nr (...) w L. umowę o pracę na okres próbny od 1 lutego 2012 roku do 30 marca 2012 roku. Stosunek pracy ustał 30 marca 2012 roku w wyniku rozwiązania umowy z powodu upływu czasu, na który została zawarta.

18 kwietnia 2012 roku odwołujący zarejestrował się w (...) Urzędzie (...) w L. jako osoba bezrobotna i przez okres 6 miesięcy pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

29 października 2012 roku odwołujący złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego. 30 listopada 2012 roku wydano decyzję odmawiającą mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. M. K. złożył odwołanie od tej decyzji do Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu, który wyrokiem z 22 marca 2013 roku w sprawie VIII U 278/13 oddalił odwołanie.

17 lipca 2013 roku (...) Ośrodek (...) w L., na podstawie wniosku z 1 lipca 2013 roku wydał decyzję przyznającą M. K. zasiłek stały na okres od 1 lipca 2013 roku do 30 czerwca 2016 roku.

17 września 2013 roku odwołujący złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego.

27 września 2013 roku wydano zaskarżoną decyzję.

Odwołujący zaskarżył wyrok w całości, wnosząc apelację.

Apelujący domagał się zmiany wyroku poprzez przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (w dalszej części uzasadnienia również „ustawa”), prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn. W myśl art. 2 ust. 3 tej ustawy, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna (pkt 1), w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych (pkt 2), złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (pkt 3).

Jak trafnie zauważył w apelacji odwołujący, kwestia wymogu uzyskania statusu osoby bezrobotnej bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 w/w ustawy nie była przedmiotem sporu.

Sąd I instancji oddalił odwołanie ponieważ powód utracił status bezrobotnego.

Skarżący w apelacji przekonywał, że złożony do ZUS w 17 września 2013 roku wniosek, nie jest wnioskiem nowym. Postępowanie, które zainicjował, na mocy art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi bowiem kontynuację postępowania z wniosku złożonego 29 października 2012 roku.

Wobec powyższego zdaniem powoda, nie ma żadnego znaczenia fakt, jaki status posiadał 17 września 2013 roku, istotnym jest, że na dzień 29 października 2012 roku spełniał wszystkie warunki do przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego, w tym był zarejestrowany jako osoba bezrobotna.

Stanowisko skarżącego nie zasługiwało na akceptację, jest ono bowiem sprzeczne z treścią przepisów, które należało uwzględnić przy wyrokowaniu.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń lub ich wysokości ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości.

W ocenie Sądu II instancji, użyte wymienionym przepisie sformułowanie o ponownym ustaleniu prawa, należy rozumieć nie inaczej jak „na nowo”, tj. z uwzględnieniem nowych okoliczności.

Jednocześnie trzeba mieć na uwadze, że ustawa z 30 kwietnia 2014 roku o świadczeniach przedemerytalnych w art. 11, w sprawach nią nieuregulowanych odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W odesłaniu tym nie wymieniono art. 100 ustawy emerytalnej. W materii przepisem tym uregulowanej ustawa o świadczeniach przedemerytalnych zawiera własne, odmienne rozwiązanie.

Zgodnie z treścią art. 7 ust. 1, prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 3.

Do wniosku dołącza się dowody uzasadniające prawo do świadczenia przedemerytalnego, w tym decyzję o utracie prawa do zasiłku dla bezrobotnych lub informację o upływie 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3, a także dowody wymagane do ustalenia prawa do emerytury oraz jej wysokości, określone przepisami ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust.3).

Sąd Najwyższy w wyroku z 19 kwietnia 2012 roku, w sprawie II UK. 209/11 wskazał, że prawo do świadczenia przedemerytalnego powstaje następnego dnia po złożeniu wniosku wraz z wymaganymi dokumentami, a nie z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa (art. 7 ust. 1 ustawy z 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych.).

W związku powyższym, Sąd Apelacyjny nie zgodził się z twierdzeniem odwołującego, że dla rozstrzygnięcia znaczenie ma data pierwotnie złożonego przez niego wniosku. Miarodajną dla rozstrzygnięcia – oceny przesłanek nabycia spornego prawa, jest data ponownie złożonego wniosku, tj. 17 września 2013 roku.

Niezależnie od powyższego, koncepcja odwołującego nie zasługiwała na aprobatę z innych jeszcze względów. W istocie bowiem, art. 114 ustawy emerytalnej w ogóle nie powinien mieć w sprawie zastosowania.

W przypadku szczególnej regulacji z art. 114 ustawy emerytalnej, istotne jest rozróżnienie okoliczności mających wpływ na prawo ubezpieczonego do świadczenia, na istniejące przed wydaniem prawomocnej decyzji i zdarzenia zaistniałe po uprawomocnieniu się orzeczenia.

Postępowanie o ponowne ustalenie prawa do świadczenia może zostać wszczęte tylko w dwóch przypadkach – przedłożenia nowych dowodów, czyli dowodów, którymi organ rentowy nie dysponował w poprzednim postępowaniu, oraz ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, a nieuwzględnionych przez organ rentowy. Bez

znaczenia jest przy tym, to czy organ rentowy nie dysponował takimi dowodami lub nie uwzględnił tych okoliczności z własnego zaniedbania czy też z winy strony.

Natomiast nowe zdarzenia, zachodzące już po uprawomocnieniu się orzeczenia, prowadzące do przekształcenia treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego przez spełnienie lub upadek przesłanek materialnoprawnych prawa do świadczeń, powodują ustalenie praw i obowiązków na nowo, bez konieczności wzruszenia ustaleń prawomocnych orzeczeń i art. 114 ustawy nie ma wówczas zastosowania (wyrok Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2010 roku, w sprawie III UK. 92/09).

Powód jako nową okoliczność wskazał wydanie przez Sąd Najwyższy wyroku w sprawie III UZP. 2/13.

Sąd Okręgowy w Poznaniu rozstrzygnął o uprawieniu odwołującego do świadczenia przedemerytalnego wyrokiem z 22 marca 2013 roku. Sąd Najwyższy wydał zaś orzeczenia, na które powołał się M. K. 2 lipca 2013 roku.

Nie jest to zatem okoliczność, mogąca stanowić przesłankę z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i nie było jakichkolwiek podstaw aby przy wydawaniu zaskarżonego wyroku uwzględniać datę złożenia wniosku do ZUS przez powoda po raz pierwszy i datę decyzji wówczas wydanej, w której odwołujący miał status bezrobotnego. Sprawę zainicjowaną przez powoda wnioskiem z 29 października 2012 roku prawomocnie rozstrzygnął już Sąd Okręgowy w sprawie VIII U. 278/13. Uwzględnienie żądania apelującego stanowiłoby oczywiste naruszenie art. 366 k.p.c.

Niniejsza sprawa pozostaje bez związku, w rozumieniu art. 114 ustawy emerytalnej, z prawomocnie zakończonym postępowaniem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie VIII U. 278/13. Sąd I instancji wydał wyrok uwzględniając okoliczności istniejące w dacie wydania zaskarżonej decyzji, tj. 27 września 2013 roku, kiedy to odwołujący nie był zarejestrowany jako bezrobotny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 oddalił apelację jako bezzasadną.

SSA Marta Sawińska	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
--------------------	-----------------------	-------------------------------